

Izdaja Družba Sv. Rafaela v New Yorku,—Published by St. Raphaels Society of New York, 135 E. 2nd Street

Za Tabo, Marija!

S. Elizabeta,

Za tabo, Marija, vse misli hitijo,
te iščejo želje, te išče oko.
Vsi moji spomini le tebi živijo,
pa meni zaprto je tvoje nebo.

So lilije bele svoj kelih odprle,
na te me je spomnil deviški njih stas.
Pa solze so moje poglede zastrle:
"O, lilijska Deva, to ni še tvoj kras!"

Na zemljo se vlili so žarki bogati,
doline, gore je pokrilo zlato:
"To niso še tvoji pogledi, o Mati,
bolj čisto, bloj žarno je tvoje oko!"

Z radostnim smehljajem mi zvezdice zlate
šepečejo ljubko svoj nočni pozdrav;
"Molčite! Pozdraviti ve pač ne znate
tako kot pozdravlja me Mati z daljav!"

Odprla i meni so srca se blaga,
ljubezni bogata mi zaljšajo not.
Pa naj še tako so mi sveta in draga,
v njih našla le žarek sem tvojih dobrot!

Sem gledala kipe, sem slike motrila —
dovršena dela umetniških rok; —
Kot v duši te nosim, te nisem dobila,
saj tisočkrat lepšo te vstvaril je Bog.

Ker v polni lepoti nad zvezdami bivaš,
vse misli, vse želje za tabo hite,
saj blažene upe ti v dušo mi vlivaš,
da enkrat objelo bo tam te srce.

Vaseli dan za otroke.

Rojstni dan ljube matere je za dobre otroke vedno dan veselja. Saj jim ta dan daje priliko, da se dobri mamici pristrčno zahvalijo za vse njene obilne dobrote, katere prejema dan na dan iz njene roke. Ta dan jim daje tudi priliko z malim darom ji narediti malo veselje kot znak hvaležnosti in ljubezni. Objednem je na to dan posebne zahvale dobremu Bogu, da jim je dal tako dobro mater. Koliko je namreč otrok, ki nimajo več matere, ki so sirote! koliko jih je, ki imajo slabo mater, ki ne skrbi za nje!

Enaok je rojstni dan Marije, naše nebeške Matere, za nas vse dan veselja iz enakih uzrokov.

Marija je mati Odrješnikova!

Kako hrepeni bolnik v temni noči po belem dnevu! Vse okrog njega mirno spava. Le on bdi i trpi. Šteje ure, šteje minute, ki se le počasi zmikajo v večnost. O, zlato solnce, pridi! O kako z veseljem pozdravi tak siromak prve žarke jutranje zarje. Hvala Bogu, jutranja zarja je tu! Iz nje izide zlato solnce.

Reven bolnik v temi nevednosti dvomov in zmot, na teški bolniški postelji hudobij in stratij in pregeh je bil človeški rod pred Kristusom. "Rosite nebesa od zgoraj, — dežite, oblaki, Pravičnega, odpre naj se zemlja in naj rodi Zveličarja!" (Izajija 45, 8.) Tako so zdihovali preroki med Judi, modrijani med pogani. — In na današnji dan! O, pozdravljena bodi, Zarja jutranja — Marija, ki napoveduje prihod Solnea pravice in resnice — Zveličarja! Iz Tebe bo izšel oni, ki bo razsvetlil našo temo, ozdravil naše rane!

O, zato pozdravljen prelepi dan! O vsi sveti stare zaveze, ki ste tako željno čakali tega dne, vi ste se ga gotovo zveselili! Za nas pa, ki že imamo dan razsvetljenja, katerim že sije to večno Solnce, kako hvaležen spomin je to.

Marija je naša Kraljica!

Pri slovesnem cerkvenem maziljenju kraljev in vladarjev, mazili sveta cerkev tudi kraljice s posebnim obredom. Med maziljenjem ji govori besede: "Varuj sveto cerekev in sveto vero! Čuvaj nad udovami in sirotami! Tolaži žalostne in stiskane!" Marija je postavljena Kraljica nebes in zemlje! Enake dolžnosti je sprejela tudi ona!

Koliko težkih ur je že imela sv. cerkev, nevesta Jezusova od začetka pa do danes! Koliko bojov je morala že izbojcvati in sicer hudih bojov! Koliko zakletih sovragov se je že dvignilo zoper njo! Kako besno so divjali poganski cesarji in oblastniki skozi stoletja! 12 milijonov sinov so ji v samo 3 stoletjih poklali. — V srednjemu veku, ko so ustajali krivoverci in hoteli spodkopati nauke svete vere, koliko hudih udarcev je sprejela. V novejši dobi, kdo naj sešteje vse one, ki se trudijo za njem pogin!

Ko bila ta naprava človeška, že zdavnaj bi bila morala biti uničena. Toda zaman je bil ves trud. Cerkev je zidana na skalo. Njena varhinja je pa mogočna Kraljica nebes in zemlje. Marija se je vsigdar zavedala svojih dolžnosti, katere je sprejela kot kraljica nebes in zemlje. Branila je sv. cerkev sovražnikov pomagala ji v njenih bojih, krepila njene otroke, da niso omagali, podpirala duhovnike, škofo, papeže, da so vstrajali kot voditelji v bojih. Saj imamo še veliko spominov na to njeno pomoč. Praznik "Varstva Marijinega," "Pomočnice Kristjanov," "Marije zmagoslavne," "Marije dobrega sveta," "Roženjkranski praznik" i dr. to niso družega kakor spominjski dnevi na čudovite pomoči Marijine sveti cerkvi. Bila je v hudih stiskah. Sv. oče in vsi verniki so se zaupno obrnili k Nji za pomoč in uslišani so bili. Da bi verniki na te dobrote Marijine ne pozabili, ustanovili so se ti prazniki.

Kolikrat je Marija pomagali stiskanemu človeškemu rodu! To ve povedati vsa svetna zgodovina. Vse večje pravične krščanske vojske so se zvojevale z njeno pomočjo. V vojski zoper divje Mavre v Španiji, proti Turkom pri Belem gradu, pred Dunajem, za cesarja Maksimilijana II. je Marija pomagala. Zlasti naši slovenski očetje, kje so iskali zavetja pred krvoločnimi Mohamedani? Po Marijinih cerkvicah na slovenskih hribččkih. Da, cerkvice na naših gričkih v domovini so sami dokazi Marijine pomoči svojim podložnim vernikom. Ob časih stiske, lakote, kuge, druginje, suše, vselej je ljudstvo pri Njej iskalo pomoči in tudi dobilo.

Marija je tudi naša mati. Večja je njena ljubezen do nas, kot je vsa ljubezen vseh mater do svojih otrok! Ona skrbi za zdrave. Dokler smo v milosti božji, kako skrbi za nas, da ne zbolimo, da ne opešamo pod skušnjavami, da ostanemo stanovitni v bojih. Ako pademo, zbolimo, kako zopet skrbi za nas, da bi prej ko preje ozdraveli in se očistili svojih grehov! Za nas prosi milosti in usmiljenja pri strogem Očetu. Ako smo v telesnih stiskah, kako je zopet skrbna za nas. Koliko čudovitih ozdravljenj se je že zgodilo po njeni priprošnji in se jih še godi, n. pr. v. Lurdu! Da, kdo je izmed nas že zaupno k njej klical, pa bi ne bil uslišan? Niti čulo se še ni nikdar, da bi bil kdo zapuščen, ki je k nji pripežal in se njeni priprošnji priporočal.

Sploh pa, kdo naj našteje vse milesti in vse dobrote, katere prejema brez prenehanja človeški rod od te Kraljice in Matere! Kakor pravi evangelist o Jezusu, da bi na cel svet ne šle knjige, ako bi hotel popisati vse, kar je storil za človeštvo, toisto bi morali reči po vsej pravici tudi o Mariji.

Kako bi se toraj tudi mi ne veselili dneva Marijinega rojstva, ki nas tako živo spomni na vse te dobrote! Kako bi tudi mi hvaležni ta dan ne zahvaljevali dobrega Boga, da nam je dal tako dobro Mater v nebesih!

Kot dobri otroci smo pa dolžni na ta dan Materi narediti tudi malo veselja. Kaj boš naredil ti, bralec, na ta dan? Največje veselje za njeno srce bo, ako opraviš ta dan pobožno zopet enkrat svete zakramente. Ali meniš, da bi bilo to preveč zahtevanega za tako dobro mater? Kaj ne, da boš to naredil? Velikanočna spoved je že dolgo, kar je bila! Marsikaj se je v vesti zopet nakopičilo, kar treba posnažiti in popraviti.

Tako bo dan Marijinega rojstva tudi Tebi dan veselja!

Naši prijatelji.

Angelji Varihi so naši največji prijatelji! Na to nas hoče sveta cerkev opomniti prvo nedeljo septembra. Pri Bogu prosijo brez prenehanja za nas. Opominjajo nas k dobremu in odvrtačajo od hudega. Varujejo nas na duši in na telesu. V svetem pismu beremo

besede: "Svojim angeljem je zapovedal Bog zaradi tebe, da te varujejo na vseh tvojih potih. Na rokah te bojo nasili, da kje s svojo nogo ob kamen ne zadaneš." (Ps. 90, 11.)

Spominjajmo se jih ta dan in se jim priporočujmo!

Letosnji pastirski list ljubljanskega škofa Dr. A. B. Jegliča.

(Nadaljevanje).

Judovske bajke.

Kar se toraj po svetem pismu govori in uči o postanku sveta, o prvih stariših, o raj, o grehu, o Bogu, o Odrešeniku, o neumrjčnosti: vse to je resnično in zgodovinsko. Seveda svobodomislec tega ne bo priznal, saj on ne mara za resnico, ki bi ga vezala, ampak hoče svobodno misliti; zato trdi, da so vse te trditve same bajke, židovske bajke in človeška domišljija. Ko to večkrat ponavlja, zopet trdi:

"O postanku sveta so imeli židje, kakor vsak narod svojo pravljico. Bog je ustvaril svet v sedmih dneh. Rekel je in je bilo.... Stari ljudje so to vrjeli.... Danes tega nihče ne veruje. Da, cerkev sama je morala priznati, da svetopisemske dneve ni razumeti, kakor dneve, ampak da so to dobe. Morala je to storiti, ker je znanost dokazala, da se je svet razvil, da se je življenje razvilo, da se je človek razvil.... Kristjanstvo je prineslo s seboj židovske bajke in teh se morajo naši otroci učiti kot svete resnice.... Ali bo naša vzgoja še vedno slonela na starih židovskih pravljičah."

Kako drzne, da, kako bogokletne so te trditve! Ker se sedaj večkrat in na mnogih krajih čujejo, ravno zato sem bolj obširno porazložil in znanstveno dokazal, da je Bog, da je duša neumrjoča, da so trditve cerkvene o stvarjenju, o raj, o grehu, o Odrešeniku zgodovinsko resnične. Da bo moj pouk dovršen in ne pomankljiv, naj še razložim, kaj, o početku sveta uči prirodoznanstvo, in kaj po svetem pismu uči cerkev.

1) **Kaj uči prirodoznanstvo?** Ono premišljuje zvezde in zemljo in trdi: s početka je bil ves svet le nakako plinasta tvarina; ta žareča tvarina je postajala zmeraj bolj gosta, začela se je vrteti in v vrtenju so se razvili solnce in zvezde, ki se okoli solca vrte. V takem vrtenju je po mnogih milijonih let postala zemlja, ki kroži okoli solca in se tudi okoli lastne osi suče.

Tudi zemlja je bila spočetka vsa žareča, kakor je sedaj še solnce; po časi se je ohlajevala na površini, pa je dobila tako skorjo; postala je temna in na skorji so se pare usedle v vode, pa je bila vsa zemlja z vodami pokrita; po časi so se iz voda dvigale gore in planjave, vode pa so se stekale v nižje planjave; na gorah in po planjavah so začele poganjati rastline in rasti drevesa; v morju so postale morske živali, po zraku so letale ptice in po kopnem so nastopile razne živali; vse to se je počasi razvijalo, površina zemlje se je večkrat menjavala, tudi prvotne rastline in živali so izmrle in nastopale nove, sedanjim vedno bolj podobne; nazadnje nastopi človek. Za ta razvoj zahteva znanost veliko milijonov let.

Tako znanost, kateri je naloga, da preiskuje to, kar je, kar živi, kar se razvija. Na vprašanja pa: odkod prva plinasta tvarina, odkod prvo rastlinsko življenje, odkod prvo živaljsko življenje, odkod prvi človek, na ta vprašanja prirodoznanci sedaj že pogostokrat priznavajo, da ne morejo odgovoriti in da tudi nikoli odgovoriti ne bojo mogli. Toliko naj zadostuje!

2) **Kaj pa uči sveto pismo in kaj katoliška cerkev?** Sv. Pismo koj v prvih vrsticah trdi: "V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo. Zemlja pa je bila pusta in prazna in tema je bila nad brezdnom in Duh Božji se je razprostiral nad vodami."

Vidite, česar prirodna znanost ne ve, to pove sv. pismo koj v začetku. Odkod nebo in zemlja? Bog je vstvaril nebo in zemljo. V kakšnem stanu je bilo vse koj v začetku? Sv. pismo molči, prirodna znanost pa skuša dokazati, da vse skupaj je bila neka plinasta tvarina. Sv. pismo se v drugi vrstici le k zemlji obrne in pravi, da je bila pusta, prazna, temna in z vodami pokrita, kakor tudi znanost dokazuje, kar sem že omenil. Koliko časa je preteklo od začetka pa do tega časa, za to se sveto pismo ne meni; znanost pa zahteva več milijonov let; cerkev nič ne ugovarja in sprejme to, kar znanost zahteva. Le to dodaj sv. pismo, da je bil nad vodami Duh Božji in se je toraj ves daljni razvoj vršil pod vplivom božjim.

Kakšen pa je bil nadaljni razvoj? Sv. pismo ga popisuje in razlaga, kako je na besedo božjo prvi dan postala svetloba, ki jo je Bog ločil od teme, drugi dan nebes in ozračje, tretji dan morja, vode in kopno ter rastline, četrty dan luči na nebu, ki naj ločijo dneve in noč in naj bodo v znamenje časa, peti dan ribe v vodah in ptice pod nebom, šesti dan živali po zemlji in nazadnje človeka. Tako sv. pismo!

Kaj ne, iz tega poročila se vidi, kako nam sveto pismo v kratkih preprostih besedah zatrjuje, da je vse po volji božji nastalo, in sicer prav vse: svetloba, ozračje, suha zemlja in morje, rastline in živali in nazadnje človek, katerega je Bog ustvaril po svoji podobi.

Kako je pa Bog vse to ustvaril, ali kar naravnost obenem vse rastline in zopet naravnost in obenem vse živalstvo, ali se je dolagoma razvijalo po prirodnih postavah, katere je On pri ustvarjenju prirodi dal: o tem sv. pismo nič ne govori. In zares, teh razlag tudi ne moremo in ne smemo v sv. pismu iskati, saj nas Bog ne bo učil posvetnih znanosti, ampak razkriti nam je moral le one resnice, katere moramo znati, ako hočemo prav živeti, namreč, da je Bog, ki je vse vstvaril, nebo in zemljo, na zemlji rastline, živali in človeka. To zadostuje; vse drugo pa, način in čas razvoja, naj pa človek sam preiskuje.

Prirodna vednost je ta razvoj preiskovala. Od stoletja do stoletja je napredovala in prirodo vedno točneje spoznavala. Iz tega, kar smo sedaj napisali, bi se mislilo, da si sv. pismo in znanost ne moreta nasprotovati. Sv. pismo pravi, da je vse ustvaril Bog, kako se je pa stvarjenje razvijalo, o tem sv. pismo ne govori. Znanost prirodna pa preiskuje le to, kar je, kako se je razvijalo in se še razvija, odkod je pa vse to, do tega prirodna znanost ne more priti, to ni v njenem obsegu. In zato najnovejši učenjaki prav trdijo: mi ne vemo, odkod začetek sveta, odkod rastlinsko in živalsko življenje, odkod človek? Kar ne pove znanost pa pove sv. pismo, da se znanost in sv. pismo lepo izpopolnujeta.

(Dalje.)

POMENLJIVI SHODI.

Dne 31. julija letos in naslednje dni se je vršil v Velegradu na Moravskem drugi vseslovanski shod, katerega so se udeležili najodličnejši zastopniki vseh slovanskih narodnosti in veroizpovedanj. Pred nekaj leti se je rodila miselj o vsakoletnih vseslovanskih shodih v Velegradu, na grobu sv. Metoda, apostola vseh slovanov. Slovani smo tako razkosani med seboj in needini, in to zato, ker se ne poznamo. Ti shodi naj ublaže medsebojna narodnostna nasprotnost, naj odstranijo predsodke, ki nas tako ločijo in povzročajo, da smo si tuji, dasi smo si bratje. Zlasti naj

bi se premostil prepad med vshodno rusko in rimo-katoliško cerkvijo. Medsebojno poznavanje bi vse to lahko doseglo. Milijoni naših bratov Rusov žive nevede v zmoti in odpadku od prave cerkve Jezusove, dasi so vsi sprejeli sv. vero od zvestih rimo-katoliških škofov, sv. Cirila in Metoda, Letos se je vršil že drugi tak shod z velikim vspehom. Pomenljivo je bilo, da sta se ga udeležilo tudi dva zastopnika pravoslavne ruske cerkve, česar pri prvem shodu ni bilo. Tako naj se na grobu sv. apostola vseh Slovanov sv. Metoda najdejo zopet bratska srca v eni sv. veri in cerkvi, v katero sta nas spreobrnila. Pogled na shod je bil zanimiv. Koliko različnih tipov! Posebno pozornost so vzbujali zastopniki vshodnih obredov (okoli 20). Pokrovitelj shoda je bil Olomuški nadškof dr. Bauer. V navdušenih besedah ja ta nadškof otvoril shod! Pravi: "Pozdravljam vas na tleh, posvečenih po stopinjah in delu sv. slovanskih apostolov, ki sta na Velegrad prinesla ostanke sv. Klementa, papeža, in od tu jih ponesla v Rim. Tako sta pripravila pot s svojim delom drugemu Klementu, Dvoržaku, (Hoffbauer), moravskemu rojaku, ki je bil letos v Rimu slovesno razglašen za svetnika. S tesnimi vezmi smo zvezani z Rimom, a, hvala Bogu! — obnavljajo se tudi vezi z vshodom. Rastislavon Velhrad je sicer v razvalinah. A Velhrad sv. Metoda še stoji in se vedno sijajneje dviga v slovanskem svetu. Prepričan sem, tako končuje nadškof, da se nam obeta velika bodočnost, ako se bomo združili kot ena družina tu na grobu svojega duhovnega očeta, sv. Metoda!

Da, velikanski dogodek bi bil, ko bi se v resnici ruska cerkev, ki je odpadla od prave Jezusove cerkve, edino vsled napuha enega nesrečnega človeka, zopet vrnila v naročje naše matere sv. kat. cerkve z vsemi svojimi milijoni in milijoni vernega dobrega ruskega ljudstva. Katero slovansko srce si ne želi tega. Saj so to vendar naši bratje po krvi! Kako velika pridobitev bi bila to za sveto katoliško cerkev! Kolika sreča za milijone naših ruskih bratov! V ta namen se je začelo med vsemi katoliškimi Slovani zlasti v najnovejšem času živahno gibanje. Že pred leti je škof Slomšek ustanovil v ta namen "Bratovščino sv. Cirila in Metoda," ki je bila pa do sedaj le malo znana. Sedaj so ustanovili moravski duhovniki slično bratovščino, ki je dobila ime "Apostolstvo sv. Cirila in Metoda pod zavetjem prebl. Device Marije." Ta bratovščina naj nas vse združi v goreči molitvi za spreobrnjenje ruske razkolne cerkve. Poleg molitve združuje tudi dejanko Apostolstvo in dejansko ljubezen, dela za obrambo in utrjenje katoliške vere v domovini sami, obenem pa podpira vse, kar more pospeševati zedinjenje

ločenih bratov s kat. cerkvijo. Ljubljanski preblagi vladika dr. Jeglič so to bratovščino potrdili tudi za Ljubljansko škofijo in jo toplo priporočili v "Ljubljanskem škofijskem listu". Zadnja številka naše priloge "Bogoljuba" je prinesla ta poziv v celoti.

Dal Bog bi prišel kmalu res oni srečni dan, ko bi se stoletja zgubljeni otroci naše ljube matere sv. cerkve vrnili nazaj v njeno naročje. Molimo v ta namen tudi mi ameriški Slovenci.

* * *

Velik **evharistični shod** vseh narodov se je vršil v Kolinu pretekli mesec. Velikanska množica ljudstva se ga je udeležila. Iz vseh narodov so bili navzoči zastopniki in iz vseh dežela. Papež je poslal svojega zastopnika v

osebi kardinala Vanutelli, ki je prinesel seboj papeževo pismo.

Kakor znano, se je vršil lani enak shod v Londonu na Angleškem. Rodil je krasne sadove. Tisoče anglikancev se je vrnilo nazaj v sv. katol. cerkev. Po vseh krajih so se letos že javno vršile procesije s sv. Rešnjim Telesom, kjer se niso dolga stoletja več smele vršiti.

Slovensko-hrvaški evharistiški shod v Dubrovniku se vršil dne 3. 4. in 5. avgusta. Bil je zelo veličasten. Udeležilo se ga je 10 škofov in 200 duhovnikov in veliko lajkov. V navdušenih govorih so se slovenski in hrvatski duhovniki vnemali za ljubezen do našega ljubelega Jetnika ljubezni v tabernaklju, in da bodo mogli to ljubezen penesti tudi v vsa srca svojih ovčic.

Sv. Venceslav.

Sv. Venceslav, je bil goreč častilec presv. Sreca Jezusovega v Zakr. sv. Rešnjega telesa. Naj je bil kjerkoli, pri kakoršnem koli pravilu, pogosto so mu uhajale misli pred tabernakelj. "Kaj delaš, Jezus moj, v zakramentu sv. Rešnjega telesa v tabernakeljnu grajske kapelice? Kaj ne da, sam si, tako sam. Samo večna lučka Ti je edina tovaršica, ki plopola pred Teboj! O bodi mi tisočkrat pozdravljen! Koliko si se Ti trudil in delal! Koliko še sedaj storiš iz ljubezni do mene ubozega grešnika! Glej, to delo, katero sedaj-le delam, hočem izvršiti, kolikor mogoče dobro in sicer edino iz ljubezni do Tebe!" — Tako se je nebrojokrat med dnevom pomudil pred Jezusom, jetnikom ljubezni, ter mu daroval svoje delo. Enako je storil med jedjo in med počitkom.

Ko je imel težave in sitnosti, ko mu je Bog poslal trpljenje, storil je zopet enako. Takoj so bile njegove misli zopet pred tabernakeljnom. "Moj Gospod Jezus, koliko si moral Ti pretrpeti, da si mene odrešil! Glej, v zahvalo zato Ti darujem to moje trpljenje, katerega hočem z veseljem pretrpeti. Le pošiljaj mi trpljenje in težave, kolikor hočeš in kakoršne hočeš. — Vse Tebi darujem in jih hočem z veseljem pretrpeti iz ljubezni do Tebe."

Tako je bil vedno združen z Gospodom Je-

zusom in tako je mogel sveto živeti in sveto umreti.

Ali bi ne mogel posnemati tega tudi Ti? Morda živiš v kraju, kjer redko kedaj vidiš katol. cerkev znotraj. Pojdi v duhu pogosto, morda v domačo župno cerkev v starem kraju, pojdi in pozdravi Gospoda Jezusa v tabernakeljnu. Pozdravi ga kot svojega Odrešenika in mu daruj svoje delo. Ako imaš trpljenje, težave, nadloge, pribeži takoj v duhu k Jezusu. Potoži mu svoje trpljenje in mu ga daruj iz ljubezni do Njega. V skušnjavah se enako zateči k Jezusu, "Moj Jezus je tako dober do mene, toliko je za me storil, nobeno trpljenje ni bilo preveliko, nobeno zaničevanje pretežko, da ga ni sprejel za me. Vse kar sem, in kar imam, imam le od njega. Čemu naj ga sedaj z grehom žalim? Zato, ker me tako nezmerno ljubi? Ne! Ne bom grešil!"

Tako bo tvoje življenje neprestana služba Gospodu Jezusu. Vse tvoje življenje in delovanje bo imelo svojo vrednost tudi za nebesa. Vse težave, vse gorje življenja ti bo lahko, še vesel boš, da ti daje Gospod priliko kaj zanj potrpeti in zase si zaslug nabirati. Zlasti boš pa tudi moč dobil ustavljati se svojemu slabemu nagnjenju in zvesto hoditi po potu krščanskega življenja.

Mil. škof Trobec—zopet tu!

Po dolgih devetih letih odšel je letošnja spomlad naš rojak mil. g. škof Trobec iz St. Clouda, Minn. na obisk v staro domovino in k svetemu očetu v Rim. Dne 24. avgusta se je srečno vrnil nazaj v Ameriko. Bil je dalje časa v domovini na Kranjskem, kjer so ga rojaki jako lepo povsodi sprejemali, kjer je bil. Na Viču in v Novem mestu so ga celo naprosili, da je birmoval. Zlasti prisrčen je bil sprejem v rojstnem kraju, v Polhovem gradu. Tu sta ga obiskala tudi škof Stariha in Ljubljanski škof Jeglič. Rojaki v New Yorku so se že mesece prej pripravljali na to, da so mu pripravili takoj pri v stopu v deželo, v kateri je visoki dostojanstvenik že toliko let in tako uspešno delal, prisrčen sprejem. Na pristanišču ga je pozdravila posebna deputacija sprejemnega odbora. Dne 26. zvečer so mu priredili v "Avstrijskem izseljeniškem do-

mu," čigar član je mil. g. škof, slavnostno večerjo, katere se je udeležil tudi avstrijski konzul Melanovič, in veliko najodličnejših rojakov. Dne 27. zvečer je bil pa pozdraven večer v cerkveni dvorani sv. Nikolaja, pri katerem so sedelavala društva: Kat.Sl.dekliško društvo pevsko društvo "Domovina," tamburaški kljub "Ilirija," in cerkveni pevski zbor "Sv. Cirila in Metoda", Slovenske deklice so mu s primerno deklamacijo izročile krasen šopek s traki. Z mil. g. škofom vrnil se je tudi nečak č. g. Ivan Trobec, župnik iz Rice Minn., kakor tudi g. sestra. Iz New Yorka se je mil. g. škof odpeljal 28. v Forest City, kjer je imet birmo v slovenski župniji Sv. Jožefa, pri Rev. J. Tomšiču.

Mil. g. škofu J. Trobcu, kakor tudi g. župniku Trobcu in vsej družbi, naš iskreni "dobro došli zopet v naši sredi!"

New Yorški nadškof premil. g. John Farley.

New Yorški našok John Farley se je 23. avgusta povrnil iz Evrope po tri mesečni odsotnosti v svojo nadškofojo. Na posebnem parniku mu je šla do kvarantene naproti velika deputacija najodličnejših meščanov in veliko dohuvščine, kjer so ga prisrčno pozdravili in spremili v stolnico. Nadškof Farley je bil dalj časa v Rimu, kjer je bil večkrat spre-

jet v zasebni avdijenciji pri svetem očetu, ki so jako pohvalno omenjali njegovo delovanje v najtežavnejši škofiji Amerike. V znak svoje posebne naklonjenosti podarili so mu dragocen prstan. Mudil se je dalje časa tudi v domovini na Irskem, kjer so ga prisrčno pozdravili vsi Irski škofje na čelu kardinal Logue.

Obletnica!

Dne 15. avgusta letos je praznovalo v New Yorku naše dekliško Marijino društvo svojo prvo obletnico obstanka. Kakor je društvo mirno začelo svoje delovanje, ga mirno nadaljevalo, tako mirno je tudi obhajalo svojo obletnico. Imelo je skupno sveto obhajilo, katerega so se udeležile vse navzoče društvenice, in popoldne je imelo samo cerkvene slovesnosti. Kratek nagover, pete litanije in prisrčen "Hvala večnemu Bogu!" in vse je bilo končano. Vendar je to društvo silno velikega pomena za New York in okolico. Nad 200 slovenskih deklet živi tu po raznih službah, deloma po raznih tovarnah, kjer jih čislajo kot izvrstne izdelovalke slannikov. Ako vpoštevamo, da je New York svetovno mesto, kjer se zbira tudi polno zla, je umevno, da ima to naše društvo svojo veliko misijo med tu-

kajšnjimi slovenkami. Prvo leto je dovolj pokazalo, kako potrebno je. Dekleta se ga pridno oklepajo. Lahko trdimo, da so vsa poštena dekleta že društvenice. Kako lepo se zbirajo mesec za mesecem k rednim mesečnim skupnim sv. obhajilom. Lepo opravljajo vsako sredo glasno skupno uro molitve od 8—9. ure zvečer. V društveni sobi se zbirajo ob nedeljah, kjer imajo že precej veliko knjižnico in zvečine vse slovenske poštene liste od tu in iz stare domovine. Znamenito je, da ima svoje društvenice že po vsej Ameriki. Najnovejša je pristopila iz daljne Montane, iz Helene, ki je združena z društvenicami in sprejema mesečno skupno sv. obhajilo.

Mlademu društvu želimo obilno vspeha in napredka v svoji vzvišeni in pomenljivi nalogi, kakterto ima tu v New Yorku.

Družba sv.

Rafaela.

GLAVNA PRAVILA

DRUŽBE SV. RAFAELA ZA SLOVENSKE IZSELJENCE V AMERIKI.

1. Člen. — Namen Družbe Sv. Rafaela.

1.) "Družba Sv. Rafaela za slovenske izseljence" je delo krščanske ljubezni in usmiljenja in ima namen edino: **vsestransko** skrbeti za slovenske izseljence v Ameriki, jih varovati vsake verse in gmotne škode in sploh jim pomagati do verskega, moralnega in gmotnega bogostanja.

Opazka: Nikakor pa ni in ne sme biti ta družba kako agentovsko podjetje, ki bi imelo namen, kovati dobičke iz slovenskega naselništva.

Po tem, ko smo v zadnji številki podali sliko izseljenca, zlasti slovenskega izseljenca, kakoršna je v resnici, ko smo pokazali izseljeništvu tako kakoršno je in kakoršno je vidi družba sv. Rafaela, je jasno, kako potrebna je družba, ki naj ima namen, skrbeti za izseljenca in mu pomagati pri vstopu v novo domovino.

Sicer je tu po Ameriki vse polno raznih agentovskih tvrdk, ki imajo tudi namen izseljence pomagati. Toda to so osebna podjetja, so kupčijske tvrdke, ki iščejo v izseljeništvu le lastnega **osebnega** dobička. Tu gre le po načinu kupčije, ako imaš denar, dobro, smo ti na razpolago, drugač ne. In to je naravno. Več kakor je njegove kupčije, se noben agent ne more zanimati za izseljence, in pa tudi drugače ne, kakor zahteva kupčija.

Vse drugače je pri dobrodušni izseljeniški družbi, kakoršna je naša družba sv. Rafaela v New Yorku. Ta je pa delo krščanske ljubezni in usmiljenja.

"Ljubi svojega Boga čez vse... ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe," to je prva in nglavitna naloga in dolžnost vsakega človeka na svetu, zlasti kristjana. Tako vidi toraj krščanska ljubezen v izseljencu svojega bližnjega ki je v potrebi in do katerega ima dolžnost prve in največje zapovedi Božje. Vidi, kako bi se njemu dobro zdelo, ako bi bil v slični potrebi, pa bi se kdo zanj zavzel, mu pomagal. In tako je pripravljen nekoliko žrtvovati za bližnjega ter si odtrgati ali v času ali v denarju in posvetiti bližnjemu — izseljencu. Svoj kosček kruha, če je morda tudi majhen in reven, rad deli z bratom, ki ga je enako potreben, pa ga sam še nima. Tako stori vsak nekoliko, veliko jih stori veliko, in vsi pa vse. Tako sloni temeljna stavba družbe

sv. Rafaela na podlagi prave krščanske ljubezni.

In pri tem je pglavitno, da nihče ne išče **lastnega** dobička pri tem, ali lastne koristi ali lastne slave. Vsi odborniki, vsi zaupni možje so dolžni delati vse le **brezplačno**. Kar pride preostanka od raznih prireditve, ali lista, ali kakor koli, gre le v korist družbe, ki je korist izseljencev. Vsi odborniki so dolžni brezplačno se zavzeti za družbene koristi, za pomoč in varstvo izseljencev. In to delo ni lahko, ni hvaležno, ne prinaša časti, temveč je polno grenkih ur, je polno samozataje, polno truda in težav in ima za plačilo le črno nehvaležnost. Tako na pr. smo že velikim pomagali v raznih stiskah, pa smo v velikih slučajih dobili le nehvaležnost. V avstrijskem izseljeniškem domu je bila n. pr. izseljenka, za katero smo veliko storili in žrtvovali, da bi ji pomagali. Veliko je bilo sitnosti z njo in pisanja. V "domu" so se prizadevali ji narediti bivanje kolikor mogoče udobno in prijetno vkljub revnim razmerom "doma." Toda za hvaležnost je šla naposled in izpovedala velike neresnice zoper svoje dobrotnike. In takih slučajev je veliko.

In posameznikom se ne godi dosti boljše pri tem delu. Kako strastna nasprotna si često nakopljejo moze, ki hočejo to delo z navdušenjem in nesebično vršiti.

In posamezni družbeniki morajo tudi žrtvovati v ta namen. Za darove ne dobijo ničesar, še hvale ne. Morda bi svoj darček radi porabili za svoje potrebe. Ko pa vidijo dobro delo in dobre namene družbe, potrebo bližnjega, pritrčajo si ter žrtvujejo svojemu bližnjemu.

Zato je treba v resnici prave krščanske ljubezni, trdne vere v plačilo v večnosti, da se vkljub vsemu temu, toraj vkljub težavnemu delu, vkljub žrtvam časa in denarja, vkljub nasprotnostvom, vkljub nehvaležnosti, ki se zato delo žanje, vendar vstraja pri tem delu, vendar gre nevstrašeno svojo pot za koristi bližnjega — pri nas — za korist slovenskega izseljenca, ko je v potrebi. Zato pravijo po pravici družbena glavna pravila: "Družba sv. Rafaela za slovenske izseljence je delo krščanske ljubezni in krščanskega usmiljenja," ima za podlago sv. katoliško vero, ki nas uči ljubiti svojega bližnjega, kakor samega sebe in imeti z njim usmiljenje in ki nas uči delati to edino za plačilo pri Onemu, ki niti češne mrzle vode, dane bližnjemu iz ljubezni, ne bo nepoplačane pustil. Le kdor ima to vero, bo imel tudi to ljubezen, le ta bo v resnici vstrajal pri tem delu, le ta

bo v resnici vstrajal pri teh žrtvah in trudih. Zato družbena pravila odločno zahtevajo, da mora biti družbenik le **praktičen** katolik, ki živi po sv. veri. Dokler bo družba stala na tem načelu, bo gotovo krepko vspevala in napredovala ter vršila svoje velike dolžnosti pogumno in neustrašeno vključ vsem zaprekam in vsemu nasprotovanju.

Vsaka dobra stvar mora pa imeti tudi svoje nasprotnike! Naš Zveličar je komaj prišel na svet, komaj so angeli v višavah speli svoj slavospev, že hiti Herod nadenj, da ga ugonobi.

Komaj je sveta cerkev na binkoštno nedeljo

stopila na svetlo, že so se zbrali farizeji in ji zaprisegli gotovo smrt, že so se vzdignili krvočni Neroni in nabrusili svoje meče, da jo ukončajo.

Tako se je do sedaj godilo vsaki dobri stvari, tako se godi dandanes, in tako bo do konca.

Tega se zaveda družbin glavni odbor in gre zato pogumno in krepko naprej po začetni poti in za njim cela družba z vsemi družbeniki. Sv. vera je rodila družbe sv. Rafaela in krščanska ljubezen jo vodi, Bog bo dal pa svojo pomoč in svoj blagoslov. "Ako je pa Bog z nami, kdo bo zoper nas!"

Iz Naše Pošne Torbrice

kako cenijo naše delo trezno misleči možeže širom Amerike.

Iskreno pozdravljeni vsi skupaj.

Uredništvo.

(ZAHVALA).

Buhl, Minn.

Družbi sv. Rafaela v New Yorku.

Prav iskreno in lepo se Vam zahvaljujem za Vašo dobroto, katero ste skazali moji ženi v New Yorku. Prišla je srečno k meni, kakor ste brzojavili.

Dobil sem tudi že dva lista "Ave Maria" in prosim Vas, pošiljajte mi še za naprej, zakaj, je lepo branje.

Martin Govednik.

Hume 10 Mille, Cal.

"Ave Maria", New York.

S tem se naročam na list "Ave Maria". Vaš list se mi jako dopade.

Ljubi oče, z veseljem pozdravljam Vaše delovanje za naše slovenske izseljence in prosim Boga, da Vas podpira pri Vašem trudapolnem delu. Želeč Vam povsodi in pri vsem obilnega božjega blagoslova, sem z najodkritosrčnejšimi pozdravi,

preudani

Mike Pagon.

Iskrena Vam hvala za tako krasne besede! Priobčili smo jih, da bojo rojaki videli, kako plemenita srca imamo med rojaki v Ameriki,

Družbeniki Sv. Rafaela.

Društva:

Društvo sv. Vida št. 25. K. S. K. J. v Clevelandu \$5.00.

Društvo sv. Veronike, št. 115. K. S. K. J. v Kansas City, Kans. \$2.25.

Dobrotniki:

Dr. J. Seliškar, Cleveland, O. \$5.00,

Mihael Bajuk, Bitumen, Pa. \$2.50,

Ignacij Štepic, Cleveland, O. \$2.00 (2. izkaz).

Družbeniki:

New York: Luka Pauli, Marija Schuster, Frančiška Weber, Antonija Veber (50c. 2. izkaz), Ivana Anžlovar, Katarina Majerle, Ana Majerle.

St. Joseph's, Minn.: Getr. Bernik.

Anaconda, Mont.: Marija D. Rom,

Valley, Wash.: Franja Tomsha.

Člani:

New York: Terezija Keršič,

Little Falls, N. Y.: Fran Zehel (75c.), Ivan Susman, Matevž Podboj, Anton Štibilj,

Matevž Iverložnik, Fran Rožanec, Franja Jerina, Ivana Otrink, Fran Albreht (75c.), Ignac Susman, Jernej Albreht, Leopold Istenič, Franja Petkovšek, Fran Gregorka, Anton Keržič, Josip Seštir, Ivan Bajec, Marija Modrijan, Ivan Košir, Lovrenc Petkovšek, Ana Rožič,

Pittsburg, Pa.: Frančiška Pavšek,

Aquila, Pa.: Ivan Žitnik, Jakop Drglin,

Aldridge, Pa.: Josip Zupančič,

Elkland, Pa.: Fran Budia,

Canonsburg, Pa.: Fran Berus, Fran Novak,

Fran Kavšek, Ivan Janežič, Josip Progar, Anton Cvetan,

Cleveland, O.: Fran Koželj, Josip Blatnik,

Anton Škulj, Jakop Mavsar, Marija Kenig, Anton Widerwol, Ivan Kenig, Ivana Grdina.

Collinwood, O.: Ivana Perat, Ivan Stare,

Andrej Tomic.

Ely, Minn.: Vincenc Kucec, Martin Fister,

Ivan Plut, Ivan Lamut, Josip Jerman.

Za družbenike sv. Rafaela se bere v New Yorku vsaki mesec sv. maša.